

Policejní všehochuť

SRNY ZA ZATÁČKOU

Kdysi, tak dávno, že už to snad ani není pravda, míval náš redakční fotograf Jaroslav rekreační chaloupku v obci jménem Vlkov. Úzká silnička tam definitivně končila, kolem byly jen krásné lesy Poněšické obory. Jednou se při návratu z jakési služební cesty Jaroslav dostal do Ševětína a čekala jej pořádně dlouhá procházka. Nechtělo se mu šlapat tmou, zašel tedy na místní oddělení, tehdy ještě Veřejné bezpečnosti. Ukázal novinářský průkaz, řekl, že je zcela ztracen a v kraji se nevyzná, nutně se musí dostat do jakéhosi Vlkova a neví jak.

„Fajn, zavezu vás tam,“ slíbil ochotný policista. Nastartoval služební vůz a společně ujížděli po klikaté asfaltce. Když se blížili k zatáčce kousek před obcí, Jaroslav poznamenal.

„Tady opatrně, bývají tu srnky.“

Automobil zpomalil a vzápětí se ve světle reflektorů objevily dvě mírně překvapené srny. Řidiče to pobavilo.

„Koukám,“ řekl se smíchem, „že to tady vážně vůbec neznáte.“

OBNOVENÉ ODDĚLENÍ

V roce 1985, v rámci jakési nepřilíš promyšlené redislukace bylo ševětínské oddělení zrušeno a obvod spadl pod Hlubokou. Zavřeno bylo i oddělení ve Zlivi, takže vznikl obrovský revír, který z jednoho konce na druhý měřil téměř šedesát kilometrů. Dodržet nějaké časy rychlých dojezdů bylo téměř nemožné. V roce 1993 byla

proto znovu zřízena policejní štafe Zliv a o šest let později bylo obnoveno obvodní oddělení v Ševětíně.

„Já tu sloužil ještě za starých časů,“ poznamenal vedoucí ševětínských policistů nadporučík Josef Dolák, „a tak jsem návrat docela uvítal. Dost se toho změnilo od doby, kdy obcí procházela hlavní silnice na Tábor a na Prahu. Zdejší ostrá zatáčka byla pověstná, k vážným nehodám tu docházelo každou chvíli. Dopravní obchvat obec zklidnil, kromě obchodníků a hostinských si všichni oddechli. Ze služebního hlediska je tady taková všehochuť. Žádná velká dramata, naštěstí, ale běžné venkovské případy. Od ztraceného bicyklu až po vykradené rekreační chaty.“

Vysílačka zachraptěla. Autohlídka oznamovala, že se maličko zdrží, řeší počmárané dveře jednoho obecního úřadu. Případ? Ale kdež. Spíš nepřijemnost. Nedávno tu měli partu sprejerů. Dva kluci místní, dva z Budějovic. Z výtvarného hlediska to bylo docela pohledné, škoda šla však do tisíců. Nakonec soud nařídil dvě stě hodin obecně prospěšných prací a mládenci si své čmáraní poctivě oddělali.

TŘÍDNÍ KNIHA

Sešit příběhů. Každá řádka v něm představuje jeden zpracovaný případ, někdy jsou i dva či tři za den, jindy je klid a není nutno přidávat další zápisy. Na první

Původně bývalo policejní oddělení v Ševětíně na náměstí, po znovuzřízení se přestěhovalo do klidnější části obce

pohled to vypadá jako školní třídnice, která stručnými záznamy připomíná minulé dny.

Jednou přišla zpráva o vyloupené chatě v pravé poledne. To bylo trochu neobvyklé, zloději bývají nočníatka a denní světlo je plaší. Tentokrát to nefungovalo. Majitelka rekreačního domku v obci Bošilec oznamovala, že jí telefonovala sousedka, která bydlí hned vedle. V její opuštěné chalupě se prý pohybují nějakí cizí lidé. O chvíli později dorazil na místo policejní vůz.

„Je jich tam moc,“ šeptala rozčilená sousedka. Dům měl otevřené okno do zahrady, uvnitř skutečně někdo byl. Pokud nehrozí nebezpečí z prodlení, je dobré zasah pečlivě připravit. Na pomoc byla proto přivolá-

Vedoucí oddělení, nadporučík Josef Dolák

Nadporučík Vollner a praporčík Kasper při běžné silniční kontrole

Bošilecký mostek. Hravé panny si snad při vzájemném shazování moc neublížily

Případ? Kdepak. Spíš jen běžná nepřjemnost

záchvat a nehty jako drápy.

Zatržené čtyři rádky představují záležitost vyřešenou jedním zásahem. Běželo o sérii rekreačních chalup, která přesahovala hranice okresu, podobným způsobem byly vyloupeny domky v okolí Hluboké a Týna nad Vltavou. Zdálo se zřejmě, že jde o organizovanou skupinu pachatelů, proto se policisté pustili do práce poněkud operativní. Říká se, že jeden tajemství udrží, dva těžko, u tří lidí už je to velmi nepravděpodobné. A zloději byli tentokrát čtyři. Řeči vedené po hospodách, výmluvy překupníků kradeného zboží, stopy zajištěné na místech činu. Sílcí podezření vedlo k nařízení domovní prohlídky. Při zásahu bylo nalezeno nejen mnoho věcí pocházejících z jednotlivých vloupáček, ale především bylo možno odškrtnout řadu případů prakticky na jedinou.

POLICISTA ZE ŠKATULKY

„Jsem tady zdaleka nejstarší,“ řekl Josef Dolák, „někteří podřízení jsou ve věku mých dětí. Tím pádem se člověk neubrání jistému sklonu k poučování. Podle mého to nejdůležitější, co musí venkovský četník umět, je jednání s lidmi. Předpisy, paragrafy, to všechno se dá nabířovat, ale vystupování chce praxi a cit. Ke každému je nutno přistupovat trochu jinak, ale vždycky jako rovný s rovným. Pokud se policista začne

chovat nadřazeně, je to konec, zavřeno, může jít domů, protože z nikoho nedostane ani slovo. Další věc, na kterou dbám až trochu pedanticky, je policistův vzhled. Pokud je neoholený, má špinavou uniformu a nevyčištěné boty, nikdo se s ním bavit nebude. Při práci nereprezentuje jen sebe, a nesmí tím pádem dělat ostudu.“

Několik otočených stránek v sešitu a čas se posunul o rok. Loni byla vyloupena hospoda na ševětínském náměstí. Stalo se to uprostřed noci, asi hodinu po zavření podniku. I když se zloději snažili chovat tiše a nenápadně, přesto si náhodný svědek všiml podivného světla v oknech lokálu a upozornil policii. Hlídka se proto dostala na místo včas, když byla stopa ještě teplá. Byl nasazen služební pes, který dovedl policisty na nedaleké nádraží. Bylo prázdné a pusté, nejbližší vlak měl jet až nad ránem. Dva postarší chlapci, co tu čekali na vlak, mluvili slovensky.

„Vaše doklady, prosím.“

Tvářili se uraženě. Necháпали, proč je někdo obtěžuje a proč na ně ten hloupý pes vrčí a štěká. Nic závadného u sebe neměli. Když už se zdálo, že záležitost skončí omluvou, předvedl německý ovčák, že hloupý rozhodně není. Pustil se do revírování v okolí stanice a v křoví našel ukryté dvě velikánské kabely plné kartonů cigaret a lahví s alkoholem. Ranní vlak tehdy odjel bez slovenských pasažérů.

Jiná příhoda, tentokrát poněkud tragická, ostatně se o tom tehdy dost psalo i v novinách. Nedaleko Mazelova vytvořili myslivci jakousi občanskou hlídku, která měla hájit revír před pytláky. Když podezřelé projíždějící auto odmítlo zastavit, vystřelil po něm rozzlobený lovec z kulovnice. Snad mělo jít opravdu jenom o varovnou ránu, nicméně střela našla cíl a jeden z pasažérů v autě přišel o život. Záležitost vyšetřovala českobudějovická kriminálka, obvodní policisté zajišťovali místo činu. Tenkrát byla všude spousta bláta, které se lepilo na boty a špinilo uniformy. Druhý den ovšem byli při nástupu do služby všichni policisté zase jako ze škatulky.

na hlídka z Týna nad Vltavou a uniformy vstoupily dovnitř s početní převahou. Tři rabující zloději se neměli čas ani pořádně leknout.

Další záznam. Tentokrát lehce zraněný policista. Šlo o zákrok ve Vítině, kde řádila jedna pořádně opilá dáma. Konflikt vyhrtilo právě to, že šlo o ženu. S chlapem by se strážci pořádku moc nepárali, jenže vrozené gentlemanství svazuje ruce. Dívku ani květinou neuhodíš. I když má hysterický

STÁLÝ ZÁKAZNÍK

„Dělat tuhle práci na vesnici je trochu jiné než ve městě. Občas vás někdo doma ve tři ráno vzbudí s tím, že se perou chlapi v hospodě, starostův pes vyštěkal zloděje králíků nebo nějaká italská domácnost po sobě hází hrnce. Ale to už jsou takové nepříjemnosti, které patří k řemeslu,“ pokračoval nadporučík Dolák. „Osobně si myslím, že venkovský četník by měl v místě, kde slouží, také bydlet. Nejen proto, že je tak blíž k lidem, ale taky protože ho okolí začne brát jako souseda. Má podobné starosti jako oni, trápí ho špatný krám, nedostatek vody ve studni, zlobí se s pubertálními dětmi a tak dál. Je prostě místní, a tak se dozví spoustu věcí, o kterých by jinak neměl ani tušení. A sám problémy jiných zná. Pravda, takoví ti stálí zákazníci z druhé strany hranice zákona už nejsou to, co bývali dřív, vacátkovské poměry starých časů se změnily, ale stejně se občas objeví pachatel připomínající postavicky z klasických povídek.“

Jeden z nich by si ve stručném přehledu vyšetřovaných případů zasloužil celou kapitolu. Roman. Začal používat k odemykání patentních vložek planžetu už v době, kdy to ještě pro policisty byla čerstvá novinka. Otevřené a znovu zamčené zámky, věci pryč, teprve mechanoskopičtí experti zjistili, jak se vlastně dostává dovnitř. On sám to nikdy neprozradil. Jednou se vcelku přátelsky zastavil na oddělení s tím, že je to vlastně rozlučka, chystá se totiž na pár měsíců do kriminálu. Ukázalo se, že se opil a v podroušeném stavu kráčel ve Veselí nad Lužnicí okolo modlitebny svědků Jehovových. V hlavě otupělé alkoholem se objevila vzpomínka na přemlouvání k řádnému životu, nic podobného ovšem neměl v programu, dodatečně dostal vztek a začal rozbíjet okna domu kamením.

„Asi to byla chyba,“ pravil odevzdane a šel si trest osedět. Jednou v Drahotěšicích ukradl takovou šlapací tříkolku a v Bukovsku vyloupil obchod. Když ho policisté dopadli, zajímalo je, kde je to kolo.

„Takovej krám,“ pobouřeně vykřikoval Roman. „Dyt' se na tý plečce vůbec nedalo jet. U Neplachova jsem to zahodil do škarpy a radši šel pěšky.“

Škoda ve vykradeném obchodě se počítala na stokoruny, ale na míru sestavená tříkolka stála dobrých třicet tisíc. Naštěstí ji policisté v kopřivami zarostlém příkopu našli vcelku neporušenou.

STRÁŽNICE Z JESLÍ

„Když se ševětínské oddělení znovu zřizovalo, velmi nám pomohl zdejší obecní úřad. Nabídl budovu, kde dříve bývaly dětské jesle, při přestavbě přispěl i finančně. Tím pádem se nám podařilo vybudovat vcelku vyhovující základnu. Máme ještě dost plánů jak všechno vylepšit, v suterénu, kde zatím mají kluci jen posilovnu, chceme zřídit velkou zasedačku, abychom se na poradách nemuseli tísnit v kanceláři, také by byl potřeba nějaký suchý a bezpečný sklad pro zajištěné věci, ale to už jsou jen takové maličkosti. Celkově si myslím, že pracovní podmínky máme slušné, stejně jako základní techniku. Například vybavení

Nádraží, kde byli dopadeni zloději z ševětínské hospody. Tehdy byla ovšem noc!

Krádeže měděných okapů se nevyhnuly ani venkovským kostelům

počítači se v poslední době obrovsky zlepšilo. Jistě, člověk by mohl snít o lepších vysílačkách nebo rychlejších autech, ale to, co máme, k běžné službě musí zatím stačit.“

Hlavní silniční tah se vyhnul zrádné ševětínské zatáčce, nicméně dopravních nehod je i tak dost. Zrovna o Vánocích, přesněji řečeno třináctého prosince, v místě takového terénního zářezu opustil rychle jedoucí automobil vozovku a narazil do stromu. Mladý řidič i jeho přítelkyně byli na místě mrtví.

Nebo v dubnu, to sice neřinčely plechy, ale vyjždět se k silničnímu přemostění muselo taky. V Českých Budějovicích si jeden dosti opilý hoch najal taxík, nechal se odvézt do míst, kde bydlí jeho rozvádějící se manželka, pak si ale nějaké marné přemlouvání rozmyslel a rozhodl se, že se vším skoncuje jednou provždy. Vylezl na silniční most a chystal se skočit dolů. Bezradný taxikář volal svému kolegovi, ten se obrátil na policii. Situaci mírně zkomplikovalo to, že bylo prvního apríla a snadno mohlo jít o hloupý žert. Přesto hlídka okamžitě vyrazila na místo, zoufalce se podařilo stáhnout do služebního vozu a dopravit na záchytku.

Koncem stejného měsíce se oslavuje oblíbený slet čarodějnic. Parta mladičkých lidí sebrala automobil otce jednoho z nich a vyrazili spolu na výlet. Nikdo neměl řidičák a všichni byli silně opilí, tím pádem ten

zájezd dopadl vlastně docela dobře. Rozbité auto sice bylo na odpis, ale nikomu uvnitř se nic vážného nestalo.

ÚSPĚCHY I PROHRY

„Vyřešený případ je uzavřená věc, člověk na něj může zapomenout a jede se dál,“ řekl Josef Dolák. „Osobně mě mnohem víc zajímají věci, na které se zatím nepřišlo. Například krádeže mědi. Železničářům se ztrácejí kabely propojující koleje, nedávno někdo ukradl nové okapy na kostele v Bošilci, škody se šplhají do statisíců a nám se pořád nedaří zjistit, kdo to dělá. Podobně nás svého času trápily krádeže nafty. Prakticky napříč celým okresem se pokládalo plynové potrubí, bagry a buldozéry zůstávaly přes víkend na staveništi a zpravidla v pondělí byly nádrže prázdné. Někdy šlo o desítky, jindy však o stovky litrů, zdálo se zřejmé, že pachatelé musí mít nějakou cisternu, zkoušeli jsme po nocích stroje hlídat, ale nebylo to nic platné. Prostě nám chyběl ten potřebný kousek policejního štěstí.“

V sériovém případě vykrádaných rozeštavených domků to bylo naopak. Z novostaveb se ztrácelo technické zařízení, radiátory, kotle ústředního topení a vodovodní baterie. Notně zadlužení stavebníci z toho byli zoufalí. Policisté si zmapovali kraj, probrali harmonogramy jednotlivých staveb a vybrali si několik objektů, které se

Také chov exotických zvířat je třeba hlídat

ve vší tichosti na zvláštní dvojici trochu posvětili a ukázalo se, že pánové nedávno prodali zánovní plynový kotel do Budějovic, že v inzérátech nabízejí laciné dlaždice, koupelnovou keramiku a topná tělesa, aniž by s výrobou podobného zboží měli něco společného. Domovní prohlídka pak případ jednoznačně ukončila. Bohužel to neznamenovalo konec podobné zlodějiny, zařízení z novostaveb se ztrácelo dál. Rozsáhlý případ však už měla v kompetenci krajská kriminálka, nakonec byla zadržena celá organizovaná skupina pachatelů a jimi způsobená škoda se řádově pohybovala v mnoha milionech korun.

MALEBNÝ KRAJ

Obvod náležející ševětínskému policejnímu oddělení patří k jednomu z nejhezčích koutů jižních Čech. Každý kámen je tu trochu památný. Pole pod lesem, kde prý kdysi tábořilo královské vojsko vedené Mikulášem Opavským, který nechal před branami Hluboké popravít Závažse z Falkenštejna, hospoda, o níž se vypráví, že ji Petr Vok daroval svému dvornímu básníkovi Šimonu Lomnickému, bošilecký mostek, kde, jak alespoň soudí lidová píseň, hrály dvě panenky v kostku.

Policisté mají trochu jiné vzpomínky. Na chatu, v níž byl zloděj zadržen ve chvíli, kdy bez dechu sledoval v televizi dobrodružství Jamese Bonda, na les, kde byl při rozsáhlé pátrací akci nalezen ztracený sedmiletý kluk, na statek v Poněšicích, z jehož průčelí se ztratila posvátná soška, která zajišťovala klid ve stavení téměř tři století. Zloději zřejmě štěstí nepřinesla, po dvou letech ji pečlivě zabalenou vrátil na práh starého domu.

Na vyprávění je toho zkrátka spousta. Když jsme projížděli trasu mezi Vlkovem a Drahotěšicemi, začínalo se pomalu šerit. V lesní zatáčce řidič přibrzdil. Stály tam, stejně jako před čtvrt stoletím. Dvě elegantní srnky se zalekly automobilových světel a plavnými skoky zmizely v houštině. Některé věci se našťěstí časem nemění.

Antonín JIROTKA
Foto Václav ŠEBEK

Ostrá zatáčka v Ševětíně bývala pověstná řadou vážných dopravních nehod. Silniční obchvat nebezpečné místo zklidnil

zdály nejzranitelnější. Na ně si pak dávali pozor. Jednou, uprostřed noci, načapali dva chlápky, co se motali u dosud neomítnutého rodinného domku, jenže pánové měli pohotovou výmluvu.

„Zatoulal se nám pes, víte? Azore, kde jsi!“

Ano, bylo to možné. Není zakázáno ve dvě hodiny hledat ztracené zvíře, nicméně to bylo poněkud podivné. Tak si policisté

